

обагрили крилцата имъ и тѣ заблѣщѣли като елмази . . .

Иуда извикалъ отъ радостъ, като видѣлъ това. Той потопилъ своитѣ птиченца, гладилъ ги съ ржка, обръщалъ ги на всички страни, но . . . птиченцата оставали сжщи : грозни, смачки . . . Иуда се ядосалъ, тупналъ ги въ земята и почналъ да скача върху тѣхъ.

Приближилъ се къмъ Христовитѣ птиченца и отъ завистъ дигналъ кракъ да ги смачка . . .

— Иуда! . . . извикалъ Христосъ, — какво ще направишъ?! . . . Не видишъ ли, че тѣ сж живи! . . . Тѣ знаятъ да пѣятъ и хвъркатъ . . .

Иуда не слушалъ; той посегналъ да смачка и послѣднитѣ три птиченца, но Христосъ плѣсналъ ржцѣ и извикалъ :

— Хвъркнете, хвъркнете! . . .

И глиненитѣ птиченца трепнали, размахали крилца и хвъркнали на горѣ, на горѣ, огрѣвани отъ слънчевитѣ лжчи . . .

Христосъ ги гледалъ съ свѣтнали очи и радостна усмивка израела на неговитѣ уста . . .